

PAASTUAJA 2. PÜHAPÄEV. *Reminiscere*. Palve ja usk. 3. lugemisaasta

Lk 7: 41 – 43

KÜMME KORDA SUUREM TÄNU!

Kaks sõpra, Leevi ja Tiitus istuvad kaevu kõrval ja puhkavad päevatööst. Leevi on pisut ärevil. Tiitus märkab sõbra ärevust ja küsib: „Mis on sõber? Sa oled täna terve päev olnud nii murelik, kas sul on südamel mõni mure. Räägi mulle!“

„Ah, tead,“ alustab Leevi juttu peale mõningast vaikust. „Ma peaksin homme oma võla tagasi maksma võlausaldajale, aga mul ei ole talle midagi viia. Tegelikult ka, kuidas ma ka ei pingutaks, ometi ei saa ma vajalikku summat kokku, et saaks kordki vabamalt hingata. Ma teen tööd, ise näed, mu tööpäevad on pikemad kui teistel, aga pere kõrvalt ja majapidamisega tegeledes, ei jää midagi järele. Aina uued kulutused ja mu naine on endiselt nii väga haige ja nii palju kulub raha tema ravimite peale. Ma tõesti ei tea, kuidas sellest olukorrast välja tulla. Ma pean homme ikkagi minema ja oma võlga pikendama. Olen seda juba nii mitmel korral teinud ja ka juurde küsinud raha. Ma ausõna ei tea, kuidas sellest olukorrast välja tulla, mu süda on nii raske.“

„Ma näen seda. Sul oleks nagu suure koorem õlgadel. Mul on hea meel, et sa mulle sellest rääkisid. Ma ei saa küll sind rahaga aidata, ega sinu võlga enda kanda võtta, olen minagi ainult vaene mees, aga tead, ma võin sinuga koos palvetada. Teeme seda koos.“

Tiitus võtab Leevi kätest kinni ja seal samas kaevu juures nad palvetavad. Tiitus lausub: „Hea taevane Isa! Sina näed meid nii päeval kui ka ööl. Sina tead meie tegemisi ja loed meie mõtteid veel enne kui me neid mõelda jõuame. Sina tead, mis meile on hea ja oled meile armuline. Näita sõber Leevile, kuidas sellest olukorrast, millesse ta sattunud on, välja tulla. Anna võlausaldajale armulist meelt võla suhtes, mida Leevi kannab. Anna Leevi hingele rahu ja usaldust Sinu vastu ja usku, et ka kõige rängemast langusest aitad Sina tal jälle jalgele saada. Ole armuline Leevi vastu ja kinnita tema usku Sinusse, et Sina teda ikka armastad, olgu tema võlad kui suured tahes. Aamen.“

„Aamen.“ kordab Leevi. Tema silmad on märjad, juba ainuüksi see, et sõber teda toetab tema raskel hetkel anna jõudu. Ta on Jumalale tänulik juba ainuüksi sellegi eest, et tal selline sõber on. Tegelikult on muidugi tänulik kõige eest, mis tal on nii laste, kui ka naise eest. Naise haigus on neid üsnagi palju teineteisele lähemale toonud, koos kandes valusid ja rõõmustada nappide valuvabade hetkede eest.

Sõbrad embavad teineteist hüvastijätuks ja lähevad kumbki oma koju.

Järgmisel päeval kohtudes on aga Leevi justkui ära vahetatud, temast õnnelikumat meest pole Tiitus veel oma elu sees näinud.

„Räägi sõber, kuidas läks võlausaldaja juures?“ on Tiitus elevil niisama palju kui Leevigi.

„Tead! Sa ei usuks seda, aga nii see on. Ma läksin hommikul võlausaldaja juurde, et sada pikendust oma võla tasumiseks. Väravas tuli mulle vastu üks mees, kurva näoga. Ma küsisin temalt, et miks ta kurb on. See vastas, et niisama, võlausaldaja kustutas tema võla, see oli napilt 50 teenarit olnud. Ma küsisin, et miks ta siis kurb on, tal pole ju enam võlga. Mees kehtas vaid õlgu ja ühmas, et need ju ainult viiskümmend teenarit, mis talle kingiks anti, kingitus või asi!

Ma mõtlesin, et kui mulle antaks viiskümmendtki teenarit kingiks, oleksin ma õnneseen!

Läksin võlausaldaja juurde ja rääkisin talle ausalt ära kogu oma kurva loo ja palusin, et ta ei küsiks minult võlga tagasi veel, annaks ajapikendust, et kui viinamarjad saavad korjatud ja müüdüd, ehk siis tekib natuke raha, millega saaks tagasi maksta. Ja ehk saab ka naise haigus nüüd soojade ilmadega pisut leevendust.

Ja tead, võlausaldaja ütles, et ta kustutab mulle kogu minu võla! Kõik minu viissada teenarit, mis ma talle võlgu olin, jätab ta mulle. Tead, ta andis mulle isegi kümme teenarit niisama, et ma võiksin oma pere eest hoolt kanda.

Ma olen nii õnnelik! Ma oleksin tahtnud kohe võlausaldajat kallistada selle eest, ausõna!
Aga Leevi kallistab selle peale hoopiski oma sõpra Tiitust ning mõlemad mehed on õnnelikud ja pisarais.

Tiitus tõstab käed taeva poole ja ütleb: „Tänu olgu Jumalale!“
„Tänu olgu Jumalale,“ õhkab leevi kogu südamest.

Küllike Valk, 2015.